

Peking, London, nesmrtnost

Črna rokavica upanja

Mi rab'mo, oni nimajo

Zadnji ples

Smrtonosni škorpijonov pik

O EKIPI

NOVICE

MULTIMEDIA

NAZAJ

DOMOV

Išči

Zoran Predin

■ Za evroligo si priredim urnik

10.08.2012 14:00, Barbara Kavčič | Foto: Arsen Perić

Kantavtor Zoran Predin je spesnil marsikateri hit, med športnimi navijači pa seveda nikoli ne bomo pozabili nogometne himne Slovenija gre naprej.

To je s kolegom Vladom Kreslinom in Perom Lovšinom spesnil ob uvrstitvi nogometnika na EP 2000. Mariborčan je od nekdaj povezan s športom, najblíže mu je košarka in v prav teh mesecih pripravlja predlog za himne slovenskih košarkarskih navijačev V ritmu Triglava, s katero bi na domačem EP 2013 podpirali našo izbrano vrsto.

Kaj vam v življenju pomeni šport? Ste se kdaj s katerim bolj resno ukvarjali?

Ogromno. V sedmem razredu OŠ sem odkril košarko in potem pred in po pouku ter med počitnicami ves čas preživil na igrišču. Košarka je bila glavna stvar mojega življenja. Prek nje sem se socializiral, spoznal prvo purico, ki mi je bila všeč, prvič sem bil tepen, prvič sem zmagal. Nekako sem se uspel postaviti na svoje noge. To je bila neka družina, ki sem ji pripadal. Moja košarkarska pot se je končala, ko sem si pri 17 letih izpahnil kolk, pred tem pa sem se enkrat celo prebil na širši seznam kadetske reprezentance pri Janezu Drvariču, a me je kolk izločil. Moral bi ita na operacijo, a to ni imelo smisla. Razlika med tem, koliko sem imel rad košarko in kako velik je bil moj talent, je bila gromozanska. Žogo je tako zamenjala kitara in po svoje sem tega kar vesel. Kot kantavtor sem vseeno postal prvoligaš, kot košarkar ne.

Pa vam je kdaj žal, da niste postal profesionalni košarkar?

Seveda. Vedno preden zaspim, preden si odejo potegnem do nosa, sanjarim o tem, kako dam Michaelu Jordanu banano ali kako v družbi Tonija Kukoča, Vlada Divca in Dražena Petrovića igram v ligi NBA. A potem zaspim. To so neke nelzpolnjene želje, ki jih ima vsak človek. Jaz sanjarim o košarki.

Zakaj prav košarka? Zakaj ne nogomet ali kaj drugega?

Saj smo tudi brcalli, preizkusili sem se tudi in tenisu, a zdela se mi je, da mi gre košarka najbolje od rok. Nekako sem bil tam najbolj suveren, nisem pa bil neki talent. Bil sem generacija Petra Vilfana, ki je postal eden najboljših košarkarjev vseh časov. Jaz pa sem košarko dojemal pot širšo družino, v kateri sem se dobro počutil. Košarka združuje vse moje 'elemente'. Hitro sem zrasel, a žal kasneje, ko so vsi drugi, nisem več. Začel sem kot center, a nato s centrskim znanjem končal na položaju organizatorja igre. Z

Vilfanom sva se potem čez 30 let spet srečala v Ljubljani in zadnjih deset let sva vsako nedeljo rekreativno v isti ekipi igrala proti 20, 30 let milajšim fantom. Čez mesec me čaka operacija na srcu in letos sem moral zaključiti rekreacijo, ker je preporn. Zdaj bom moral dati na dražbo svoje športne copate, nogavice pa majico. (sme) Precej težko je bilo to narediti. Ta družba, v katero me je sicer pripeljal Jernej Šugman, mi veliko pomeni. To so moji prijatelji.

Katere ekipe spremljate? Hodite na tekme?

Sem navijač vseh slovenskih reprezentanc, še posebej pa košarkaške reprezentance in košarkarske Olimpije, hokejskih Jesenic, rokometnega Celja. V nogometu navijam za Maribor. Moja vijoličasta stran je še vedno dovolj prisotna, in čeprav že 20 let živim v Ljubljani, me tudi sosedje iz hiše, ko mi srečajo na stopnicah, sprašujejo, ali sem spet prišel malo pogledati v Ljubljano. Ta moj štajerski imidž je tako močan, da bo tak ostal do konca mojega življenja, kar mu veseli. Šport na splošno rabi spremljam in čim so uspehi in medalje, sem vedno malo objokan, ko tečejo solze sreče. Skušam se vživeti v njihovo kožo, skušam doživeti te fantastične občutke. To poslanstvo športa v današnjem času klub vseprisotnim poslovnim interesom, da se skozi šport družijo ljudje, ki jih drugača življenje razdvaja ... To se mi zdi ena najbolj pozitivnih stvari.

Kako je z ogledom športnih dogodkov s kavča? Točno veste, kdaj in kaj boste gledali, ali bolj ponesreči, če že naletite na nekaj?

Za evroligo, ki si jo ogledam iz prve vrste na igrišču, si priredim urnik. Razen če res nisam kakšnega pomembnega nastopa, si vnaprej uredim tako, da tisti dan nisem na voljo. Včasih sem, priznam, tako živčen, da raje gledam tekmo, ko žem, kako se je razpletla. Kakšne stvari me zelo razjezijo. Na primer sodniki. Z vso tehnologijo vidiš vse njihove napake, ki te samo še bolj razjezijo. Na tekma Olimpije sedim, kar je moja edina razvada – saj ne pijem, ne kadim, ne hodim v casino –, v prvi vrsti. Sodnike je včasih težko spremljati, ker so velkokrat krivični.

Ste potem strasten navijač, ki zna tudi kričati, glasno navijati?

Seveda. To v enem trenutku eksplodira. Drugače sem miren, držim stvari v sebi, a če pride do krivice, pa nedvomno skočim na noge. To je treba dati iz sebe.

Kako gledate na to, da bomo prihodnje leto gostili EP v košarki, in kaj si mislite o vsem, kar se dogaja okoli organizacije?

Zelo sem vesel tega dogodka. Narediti moramo vse, da vsa država stopi skupaj, da se lahko promoviramo kot sposobni, zaupanja vredni, odgovorni organizatorji, ki iz tega lahko iztržimo veliko dobrega. Ne samo za šport. Če pogledamo, kako so Angleži skozi maratonsko progo na Ol predstavili London za promocijo svojega turizma, lahko mi za Slovenijo na enak način naredimo veliko. Spodbudili bomo pozornost vsega sveta. Treba pa bo preseči vse ovire, pozabiti na stare zamere in stopiti skupaj, da bomo vsi zadovoljni.

Kot del tria Predin-Lovšin-Kreslin ste iz prve vrste doživeli pravljico zlate nogometne generacije. Kako se tega obdobja spominjate? Koliko vam je pomenila prisotnost na prizoriščih?

To je bilo nekaj najlepših trenutkov v mojem življenju. Vse je bilo zelo spontano. Tisto jutro, ko so reprezentanti prišli pred magistrat, se je tudi rodila himna. Nogometari so jo takoj vzeli za svojo. Zgodba se na koncu ni končala, kot smo si želeli, žal je prišlo do nekih takih tipičnih slovenskih stvari, a Amsterdam je bil tisti trenutek nekaj nepozabnega. Še zdaj ljudje, ki so bili tam, s tem označujejo zgodovino svojega življenja. Tako kot se nekateri sprašujejo, kje so bili, ko so ubili Johna Lennonja, se pri nas sprašujemo, kje si bili takrat, ko smo igrali v Amsterdamu s Španijo. Naši državni, največji novinki, so kot edini v zgodovini dovolili, da je lahko priredila koncert na osrednjem trgu Dam. Zbral se je deset tisoč navijačev. Nastopali smo na nekem malenem tovornjaku, z minimalnim ozvočenjem, ki se ga je komaj slišalo. Ravnog toliko, da smo dali item in intonacijo, in to je bilo dovolj, potem se je pelo in rajalo. Še danes mi pridejo solze na oči, ko se spomnim mase ljudi, ki je v nekem trenutku pogledala mimo nas, in ko sem se ozrl, sem videl, da je tramvaj s tremi vagoni priskakljal na trg. Naši navijači so v vagonih tako skakali, da so tudi vagoni skakali. Elektrika se je Iskrila, kar mravljincu čutim, pa samo govorim o tem. Do takrat Nizozemci niso vedeli, kdo smo, in nikoli v zgodovini v Amsterdamu niso dobili toliko napitnih kot tisti večer. Naslednji dan so imeli vse gostilne samo slovenske zastave, natakarice so bile oblečene v naše drese. Ko smo se naslednj dan peljali na Izlet v Utrecht, so na vlaku ljudje brali časopise, na njihovih naslovnicah so bile fotografije našega rajanca v Amsterdamu. Prosili smo jih, da nam pokažejo, in ko je vagon ugotovil, da smo Slovenci, so nam vsi zaploskali. To so stvari, ki se jih ne da kupiti z denarjem.

Like 1

Tweet 0

Komentarji

Za komentiranje se moraš prijaviti.

EKIPA

Ekipa

Nedeljno

Veselo

Slovenija

Slo